

24) «μη βλασφημῆσης εἰς Θεὸν καὶ ἔχης πλέον τὸ κρίμα, | ὅτι ἐκεῖνος ἔχει τὸ πάλιν νὰ τ' ἀντιμέψῃ» καὶ Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 5,3761 (ἔκδ. J Lambert) «καὶ ποῖα τὰ ἐκακοπάθησες, τὰ ἔπαθες δι' ἐμέναν, | καὶ τί ἀντίσηκον καλὸν νὰ σὲ τὸ ἀντιμέψω;» 2) Ἀποκρίνομαι καταλλήλως εἰς πειρακτικὰς κατ' ἐμοῦ ἐκφράσεις Εὐβ. ('Οξύλιθ.) 3) Ἀπαντῶ διὰ διστίχου (ρίμας) πρὸς τὸν ἀπευθύνοντα εἰς ἐμὲ δίστιχον, ἐπὶ χορευόντων μετ' ἄσμάτων Κεφαλλ.: Ἔλεγε ρίμνες καὶ ἄκείνος τοῦ ἀδίμεβε.

άντάμειψι ἢ, ἀμάρτ. ἀδάμειψι Κρήτ. ἀδίμειψι Κέρκ. Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντάμειψις. Πβ. καὶ μεσν. ἀντίμεψι. Ἰδ. Ἐρωτοκρ. (ἔκδ. ΣΞανθουδ. 497).

Ἀνταμοιβή, ανταπόδοσις: Ἄσμ.

Τὸ ἀδάμειψες ἐπήρασιν οἱ -γ- ἄξιοι καὶ τὰ δόσια Κρήτ.

Σ' ἔκαμα μεγαλύτερον παρ' ἄνθρωπον κἀνένα γιὰ νὰ ἔχω τὴν ἀδίμειψιν ἐτούτων πὸ τὰ σένα Κέρκ.

άντάμης ὁ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Λάστ. κ. ἁ.) Χίος κ. ἁ. —Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀδάμης Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κωνπλ. κ. ἁ. ἀδάμ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἁ. Κλητ. ἄδαμ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἁ. ἀδάμ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *adama*, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ κλητ. παροξύνεται.

1) Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος, ὁ καθὼς πρέπει, εὐθύς, ἀκέραιος, γενναῖος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶναι ἀδάμης Σαρεκκλ. Ἀντάμης ἄνθρωπος Χίος Ἀδάμ μου! (προσφώνησις τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους) Σέλιν. 2) Ὁ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ προκλητικῶς φίλερις Ἀθῆν. —Λεξ. Δημητρ. 3) Ἡ κλητ. ὡς ἐπιφών. πρὸς δῆλωση ἀπορίας ἢ ἀδιαφορίας Πόντ. (Χαλδ.): Ἀδαμ, ντό λές; Ἀδαμ κ' ἐσύ!

άνταμίζω Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα.

Μειγνύω: Τὸ ἀντάμιξε τὸ λάδι. Ἀνταμίζω τὸ ἀλεύρι μὲ πίτυρα.

άνταμικὰ ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνταμικός.

Συνεταιρικῶς, ἀπὸ κοινοῦ.

άντάμικα ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάμικός.

Γενναίως, θαραλέως ἐνθ' ἄν.: Φέρθηκε ἀντάμικα Λεξ. Δημητρ.

άνταμικός ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἁ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνταμ'κός Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Μέγα Χωρ.) ἀδαμ'κός Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Λευκ. Σάμ. ἀντάμικος Λεξ. Βλαστ. ἀντάμ'κους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα.

1) Γειτονικός Σάμ.: Λέδρα ἀδαμ'κὰ (τὰ ἐν τοῖς ἄκροις συνεφαπτομένων κτημάτων κείμενα δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι συμπλέκονται). 2) Ἑταιρικός, κοινός Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Λευκ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Μέγα Χωρ.) κ. ἁ. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνταμικὸ χωράφι Κορινθ. Κῆπους ἀνταμ'κός αὐτόθ. ἔχουμ' ἕνα βόδι ἀδαμ'κὸ Καλαμπάκ. | Παροιμ. Ἀνταμικὸ γαιδοῦρι ἢ τοῦ λύκου ἢ τοῦ ψόφου (τὸ ἐταιρικὸν κτήμα εὐκόλως παραμελεῖται καὶ καταστρέφεται) Λεξ. Πρω. Τὸ ἀνταμ'κὸ γι τοῦ ἔρ' μου εἶναι ἕνα (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Μέγα Χωρ. Συνών. μαζικός, συνηγοφικός.

άντάμικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἁ. —ΓΣουρῇ Ρωμ. ἀριθμ. 4 ΚΒάρναλ. ἐν Ἀνθολογ. Ἡ Ἀποστολίδ. 30 —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης.

1) Ὁ ἰδιάζων, ἀναφερόμενος πρὸς ἀντάμην, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀντάμικα φερσίματα Λεξ. Πρω. Ἀντάμικα καμώματα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τί μεγάλα πανηγύρια, τί ἀντάμικοι χοροὶ ΓΣουρῆς ἐνθ' ἄν.

Ἀι μὲ τὸ Γύφτικο ζουρνά | ... σῦρε σκοπὸ ἀντάμικο ΚΒάρναλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνταμίστικος. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἢ γενναιότης Πελοπν. Ἀρκαδ.): Φρ. Τὸ ῥοῖξε 'ς τ' ἀντάμικο. Συνών. παλληκαριά.

άνταμίστικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιστικός.

Ἀντάμικος 1, ὁ ἰδ.: Ἀνταμίστικα κουνήματα.

άνταμοιβεύω ἀμάρτ. ἀντιμοιβεύω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνταμοιβή.

Ἀνταμείβω, βραβεύω ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀγάλη ἀγάλη, μαῦρο μου, κι ἄ δὲ σ' ἀνταμοιβέσω.

άνταμοιβή ἢ, λόγ. κοιν. ἀδαμοιβή Κεφαλλ. ἀδίμοιβή Κεφαλλ. ἀντιμοιδή Παξ. ἀδιμοιδή Κρήτ. ἀγμ'δὴ Λέσβ. ἀδιδοιμή Κρήτ. ἀδινεβή Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνταμοιβή. Τύπος ἀντιμοιβή καὶ μεσν. ἐν Χρον. Μορ. T 692 (ἔκδ. Schmitt) κατ' ἀποκατάστασιν τῆς προθ. ἀντί, δι' ἣν ἰδ. ρ. ἀντιμέβω ἐν λ. ἀνταμείβω. Διὰ τὸ ν τοῦ ἀδινεβή παρὰ τὸ μ ἰδ. ἀνταμείβω. Ὁ τύπ. ἀδιδοιμή κατ' ἀμοιβαίαν μετὰθεσιν τῶν ἐφεξῆς μ καὶ δ ὡς καὶ δειλινὸ -λειδινὸ κττ.

1) Ἀνταπόδοσις ὑπηρεσίας, ἀντιστάθμισμα, ἀμοιβή ἐπὶ καλοῦ κοιν.: Γιὰ καλὴ ἀδαμοιβή (πρὸς ἀνταμοιβήν) Κεφαλλ. Αὐτὰ ὅλα τὰ καμε γιὰ νὰ ἔχη τὴν ἀντιμοιδή του Παξ. || Ἄσμ.

Μηγάρις δὲν σοῦ τὰ στείλει ἀδιδοιμή νὰ γένη;

Κρήτ. —Ποίημ.

Καὶ πλέκω δάφνης στέφανο 'ς τὸν πρὸ τρανὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους, ποῦ ἀνάθεμα τοῦ ἐρρίξανε γιὰ μόνη ἀνταμοιβή

ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 113. 2) Ἀνταπόδοσις κακοῦ, ἐκδίκησις, τιμωρία Κρήτ. Λέσβ.: Φρ. Ἀγμ'δὴ νὰ τό βρῆς! (εἶθε νὰ τιμωρηθῇς!) Λέσβ.

άντάμωμα τό, ἐντάμωμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀντάμωμα σύνθηθ. ἀντάμουμα βόρ. ἰδιώμ. ἀδάμουμα Θεσσ. (Αἰβάν.) κ. ἁ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Σύνδεσις, συνένωσις δύο ἀντικειμένων Πόντ. (Τραπ.) Τῇ σανιδίῳ τ' ἀντάμωμαν (τῶν σανίδων κτλ.) Συνών. ἀντάμωσι 1. Πβ. ἀνταμωσιὰ 1. 2) Συνάντησις πολλαχ.: 'Σ τὸ ἀντάμωμα τὰ λέμε καλά. 'Σ τ' ἀντάμωμα τσακωθήκανε. || Φρ. Καλὰ ἀνταμώματα! Συνών. ἀνταμωμός, ἀντάμωσι 2, ἀνταμωσιὰ 2.

άνταμωμός ὁ, Μῆλ. Νάξ. (Βόθρ.) ἀδαμωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

Ἀντάμωμα 2: 'Σ τὸν ἀνταμωμὸ θὰ σοῦ πῶ Βόθρ. 'Σ τὸν ἀνταμωμὸ μας πάλι τὰ ξαναλέμε Μῆλ. || Φρ. Νὰ ἔχωμε καλὸν ἀνταμωμὸ! αὐτόθ.

άνταμώνω, ἐνταμώνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) Τῆλ. Χίος ἀνταμώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἀνταμών-νω Ρόδ. ἀδαμώνω πολλαχ. ἀνταμώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀνταμών-νον Λυκ. (Λι-

